

Další výtká právní mylnosti týká se nepřisouzení vzájemné pohledávky žalovanou k započtení namítané. Ani tato výtká není opodstatněna. Žalobce nebyl státním zaměstnancem, ani zaměstnancem veřejné správy, a jeho služební povinnosti a jim odpovídající oprávnění zaměstnavatelova nelze proto posuzovati podle předpisů pro tyto kategorie zaměstnanců, nýbrž, jak zřejmo ze služební smlouvy z 8. září 1888, podle služební pragmatiky pro zaměstnance spořitelny. Že tato pragmatika obsahovala stejné předpisy, jak stanoveno zákonem čís. 286/1924 sb. z. a n., pokud se týče zákonem čís. 103/1926, pokud se týče, že byla později změněna nebo doplněna obdobnými předpisy, to žalovaná v řízení první stolice netvrdila, tím méně prokázala. Ve služební smlouvě bylo dále žalobci jen zaručeno, že v příčině jeho propuštění a pensionování mají platnost dočasné pensijní předpisy pro státní a zemské úředníky. V pensijním dekretu ze dne 31. května 1918 byla žalobci tam uvedená pense přikázána potud, »pokud nebude kryta pensijními požitky u Všeobecného pensijního ústavu«. Ani ze smlouvy ani z dekretu nelze tudíž vyvozovati obdobné užití všech norem o povinnostech státních úředníků, ana zaručena jimi žalobci jen určitá výše pense stejně, jako kdyby byl státním úředníkem. Nárok na vrácení částek, jichž se žalovaná domáhá, jest proto posouditi podle § 1432 obč. zák., jak odvolací soud správně učinil. Zjištěno-li, že spořitelna do roku 1930 žalobci z pense nesrážela jeho invalidní důchod, ač věděla, že by k tomu byla oprávněna — tímto skutkovým zjištěním je vázán i dovolací soud —, jest opodstatněn závěr, že mu vědomě vyplácela pensi nezkrácenou a platila mu tedy částku rovnající se dočasnému invalidnímu důchodu žalobcově vědomě jako nedluh. Kondikce příslušných částek je tudíž vyloučena podle poslední věty § 1432 obč. zák.

Čís. 13674.

Pracovní soudy (zákon ze dne 4. července 1931, čís. 131 sb. z. a n.).
Nedostaví-li se jen jedna nebo druhá strana k odvolacímu jednání ve věci pracovní (§ 33 zák.), jest jednání provést se stranou se dostavivší, arci se zřetelem ke všemu tomu, co druhá strana podle obsahu spisů pracovního soudu a po případě také v odvolacím spise byla již uvedla.

(Rozh. ze dne 22. června 1934, Rv II 405/34.)

Žalobě o zaplacení 2.100 Kč pracovní soud vyhověl. Odvolací soud zamítl odvolání žalované, ježto se žalovaná nedostavila k odvolacímu roku.

Nejvyšší soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc odvolacímu soudu, by o ní podle zákona jednal a znovu rozhodl.

Důvody:

Odvolací soud má za to, že hledíc k ustanovení § 33 zák. ze dne 4. července 1931 č. 131 sb. z. a n. nastávají i před odvolacím soudem ve sporech pracovních následky, jež jsou v řízení před sborovými soudy

spojen v se zameškáním roku. Ježto se odvolatelka (žalovaná) k ústnímu odvolacímu roku nedostavila, ač byla k němu řádně předvolána, a dostavivši se žalobce učinil návrh na zamítnutí odvolání, vyhověl odvolací soud návrhu tomu a potvrdil napadený rozsudek jen z tohoto důvodu, neobíraje se vůbec obsahem odvolání. Odvolací soud řídil se při tom zřejmě předpisem § 396 c. ř. s., ač tento paragraf výslovně necituje. Při ústním jednání podle § 33 zák. č. 131/1931 neplatí ustanovení § 491 c. ř. s., že se o odvolání projednává, i když jedna neb obě strany se nedostaví, neboť § 33 cit. zák. nařizuje, že o řízení před odvolacím soudem platí obdobně ustanovení civilního řádu soudního o řízení před sborovými soudy první stolice jako soudy procesními, čímž je vyloučeno použití §§ 461 až 501 c. ř. s. Jest tedy v takovém případě postupovati obdobně podle předpisů o sborových soudech první stolice. Nedostaví-li se tedy jen ta neb ona strana k odvolacímu jednání, má jednání býti provedeno jako při sborovém soudu první stolice — se stranou se dostavivší — ač se zřetelem ke všemu tomu, co druhá strana podle obsahu spisů soudu pracovního a po případě také v odvolacím spise byla již uvedla (§ 399 odstavec první c. ř. s.). Rozhodnutí odvolacího soudu následkem zmeškání v základě § 396 c. ř. s. není však možným, ježto nejde o zmeškání prvního roku, nýbrž o zmeškání ústního jednání v době, kdy již zmeškavší strana učinila ve věci samé prohlášení a udání o skutkových okolnostech, obsažené v dosavadních protokolech a přípravných spisech a kdy byly také provedeny důkazy v řízení před první stolicí (§ 399 c. ř. s. a § 33 zák. č. 131/1931). Odvolací soud, vycházeje z uvedeného mylného názoru, neprojednal věc znovu v mezích shora naznačených a tato vadnost v dovolání uplatňovaná — jež však nezpůsobuje zmatečnost podle § 477 č. 4 c. ř. s., jak dovolatelka neprávem za to má — byla způsobilá zameziti úplné vysvětlení a důkladné posouzení rozepře (§ 503 č. 2 c. ř. s.). Bylo tudíž, jelikož je potřebí nového jednání u odvolacího soudu, podle § 510 c. ř. s. a § 35 zák. č. 131/1931 se usnésti, jak se stalo.

Čís. 13675.

Odklad exekuce povolené k provedení prozatímního opatření, jímž má býti zajištěn zdržovací nárok podle zákona o nekalé soutěži, nemůže býti povolen.

(Rozh. ze dne 23. června 1934, R II 311/34.)

Ve sporu pojišťovny H. proti pojišťovně V. o zdržení se užívání označení H. ve firmě bylo k návrhu žalobkyně usnesením ze dne 17. března 1933 k zajištění žalobního nároku žalované zapovězeno, by nepoužívala ve své firmě označení H., a bylo jí přikázáno, by se v budoucnosti takových označení zdržela. Na základě tohoto pravoplatného usnesení byla povolena usnesením ze dne 22. listopadu 1933 exekuce. Žalovaná domáhala se nepřípustnosti exekuce žalobou podle § 35 ex. ř. a navrhla též odklad exekuce, jež soud první stolice povolil. Rekursní soud zamítl návrh dlužnice na odklad exekuce. Dů-